

[Ole Bernt Henriksen]

påvirkning eller tabes på havbunden, er af størrelsesordenen 1 mod 10.000 pr. år eller lavere. Det antages i øvrigt, at en transport-beholders tæthed ikke går tabt ved en sådan begivenhed. Sandsynligheden for en voldsom brand som følge af en alvorlig kollision med olie- eller gastankskib er bedømt til mindre end 1 mod 10 mill. pr. år, og det antages, at skaden vil være begrænset til lækage som følge af ødelæggelse af transportbeholdernes pakninger.«

Giv eller tag nogle hundrede tusinde, men det er altså dette problems omfang, så det synes jeg kunne have været klaret i spørgetiden.

Nu forstod jeg også, at det var meningen fra fru Margrete Aukens side, at dette skulle være en storpolitisk debat. Der var snart ikke det, man ikke kom ind på. Jeg skal holde mig til sagen og kort kommentere det, ministeren sagde.

Jeg skal bemærke, at ministeren lægger vægt på, at ruten gennem Store Bælt anvendes i det omfang, der ikke er konkrete sejlads-mæssige forhold, som sikkerhedsmæssigt taler imod dette ved den enkelte sejlads, og jeg forstår, at det kan være sådan noget som is, at der er dansk lods om bord fra Bornholm til Skagen, at de danske myndigheder holdes underrettet om skibets fartplan, og at der i denne sammenhæng, hvad man jo også måtte vente på baggrund af sikkerhedsvurderingen, ikke kan siges at være indtruffet nogen form for uheld i forbindelse med disse sejlads. Der foreligger således et godt samarbejde mellem de danske og de svenske myndigheder, og det vil, forstår jeg, fortsætte, når havarikommissionsrapporten foreligger, og når vi kommer i samtaler med den svenske Barsebäckkomité.

Jeg er glad for, at ministeren håndterer dette på en så afslappet måde, som han gør i sit svar. Jeg tror ikke, at det, det drejer sig om, er at holde meget oprevne taler, alene at lufte bekymring. Jeg tror, at det drejer sig om, at vi ved, hvad svenskerne gør, at svenskerne ved, hvad vi gør, også på det sikkerhedsmæssige område, og at tingene får lov til at køre ganske fredeligt på denne måde.

Tørnæs (V):

Den fremtidige søtransport af brugt reaktorbrændsel fra de svenske atomkraftværker

gennem Store Bælt og Øresund har, som det allerede er sagt, givet anledning til ganske megen debat. Det er der naturligvis ikke noget forkert i, når blot man erindrer sig sagens omfang og realiteter, som for det første er, at søtransport af brugt reaktorbrændsel fra svenske atomkraftværker er foregået siden 1975, og for det andet er, at de henstillinger, danske myndigheder har rettet til Sverige i forbindelse med transporterne, er blevet efterkommet, og at der ikke er sket uheld. Jeg synes, det er glædeligt at konstatere, som det fremgår af ministerens redegørelse, at der har været en ganske tæt kontakt mellem svenske og danske myndigheder angående disse spørgsmål.

Udgangspunktet må naturligvis være, at de risici, der uundgåeligt er forbundet med en sådan transport, reduceres til et absolut minimum. I den forbindelse synes jeg nok, det er værd at bemærke, at svenskerne har imødekommet en dansk henstilling om, at Store Bælt anvendes som hovedrute for transporterne, selv om de 2 ruter – som det allerede er sagt – måtte anses for navigatorisk ligestillede. Alene på grund af den mindre befolkningstæthed i Storebæltområdet ville virkningerne af et eventuelt havari være mindre.

»Sigyn«s grundstødning ved indsejlingen til Barsebäck den 25. november i år har jo – måske naturligvis – givet anledning til at puste nyt liv i debatten. Efter min opfattelse er det meget svært ud fra det skete at drage nogen som helst konklusion om skibets egnethed til formålet.

I forespørgslen bliver også nævnt, hvilke alternative transportmuligheder der kunne være. Det er vel lidt svært at se, at der i øjeblikket – som det også fremgår af ministerens redegørelse – med kraftværkerne placeret umiddelbart ud til havet ville kunne findes nogen bedre transportform for det brugte reaktorbrændsel end den, som foregår. Naturligvis under de forudsætninger, som også blev nævnt af ministeren, at reglerne på dette område efterleves. Som det tidligere er sagt, går vores bekymring betydeligt mere i retning af, hvad der ellers færdes dér. Der har allerede været nævnt de sovjetrussiske atombevæbnede u-både.

Alt i alt er det vores opfattelse, at der eksisterer et udmærket samarbejde de svenske og danske myndigheder imellem angående disse spørgsmål. Vi kan selvsagt støtte det dagsor-